

Hallo allemaal,

Week zeven ligt achter me, volgende week nog een paar dagen les en dan hoop ik nog een rondreis van twee weken te maken en is mijn verblijf hier afgelopen. Ik probeer in die trip de kleurrijke minderheden in Guangxi te bezoeken, maar die wonen vaak erg afgelegen en dat kost veel reistijd, ik zie wel hoe het uitpakt. Ik weet nog niet in hoeverre ik tijdens die trip gelegenheid heb om iets te mailen, misschien via een internet café of in een hotel.

Even terug naar mijn weekend in Wuxi vorige week. Tijdens dat Thaise diner werd mij door de collega's verteld dat er ook een delicatessen op het menu stond, dat heette "kippenvingers", nou dat waren gewoon de tenen van de kip die op mijn bord werden geschoven. Wat een gekluif was dat. Moest ik toch nog even vertellen.

Stap ik maandagochtend mijn flat uit, na mijn weekend in Wuxi, zie ik dat in dat weekend rond een kaal terrein schuin tegenover mijn flat, een muur van ruim twee meter hoog is gemetseld.

Onvoorstelbaar zo snel als dat is gedaan.

Donderdag fietste ik in een stadsdeel waar ik nog niet eerder was geweest en daar zag ik toevallig

hoe dat muurtje metselen zo snel kan gaan. Daar stonden zeker dertig metselaars met elkaar zo'n muurtje te bouwen. Ik heb een minuut of vijf staan kijken, in die tijd hadden ze over een lengte van zeker veertig á vijftig meter, er al drie stenen hoog bij gemetseld.

Toen ik aankwam in Nanjing, stond tegenover mijn flat een kantoorgebouw helemaal in de steigers, op de foto zien jullie rechts een stukje van de steigers. Inmiddels is het aan de buitenzijde gereed en begon men met het afbreken van de steigers. Op de andere foto kunnen jullie ook goed zien dat de bussen meters uit de stoep stoppen en dat auto's zich tussen de in- en uitstappende

passagiers door wringen.

Dat afbreken van de steigers ging wel op een hele bijzondere manier.

Het gebouw is vijftien etages hoog en steigerpaal na steigerpaal werd tot op ongeveer de achtste verdieping naar beneden gestoken, tussen de steigers door, via een tiental handen.

Vanaf die achtste verdieping werden ze verder gewoon naar beneden gegooid. De gevlochten bamboematten die op de steigers lagen werden omgekeerd, waardoor het puin en bouwvuil in een grote stofwolk naar beneden viel, met de bamboemat er achteraan.

Toen men zo'n drie verdiepingen aan steigers had afgebroken, kwam men waarschijnlijk tot de ontdekking, dat men was vergeten gaten te boren voor de

reclame verlichting. Aan een stuk touw zonder verdere veiligheidsmaatregelen werd een bouwvakker omlaag gebracht. Middels andere touwtjes liet men gereedschap en een boormachine omlaag zakken en ging de man op verschillende plaatsen gaten boren. Zover ik vanuit mijn kamer kon zien, was het touw op een of andere manier rond een pijp op het dak geslagen en hield een andere man het strak. Een derde hulp liet het gereedschap steeds zakken. Jammer genoeg kan ik hiervan geen foto laten zien, mijn geheugenkaart was net vol.

Het afbreken van de steigers ging verder gestaag door en steeds na een hele dag steigerpalen gooien, werden 's avonds en 's nachts de steigerpalen met de hand op een vrachtwagen geladen. Dat ging een groot deel van de nacht door, dus niet met open ramen geslapen, want iedere keer ging het van kloing, kloing enz. Gelukkig is alles nu weg en is men zowaar het vuil aan het opruimen.

Deze week ben ik op een middag een keer de rivier de Yangtze met een veerboot overgestoken, ik wilde eens op de andere oever kijken. De rivier is hier meer dan een kilometer breed, de pont had ook echt wel wat tijd nodig om de overkant te bereiken. Omdat er veel scheepsverkeer was moest hij nog weleens uitwijken of inhouden. Op deze rivier varen best schepen van een flink formaat tussen de vele kleine. Ik heb mij laten vertellen dat de kleine boot van beton is gemaakt, zou best kunnen gezien het grijze uiterlijk. In de wazige verte kon ik ook de beroemde

Nanjing brug zien, die ik een aantal weken geleden heb bezocht.

Gisteren was ik nogal gehaast naar les gegaan, kom ik na de les terug, zet gewoontegetrouw mijn fiets in de fietsenstalling (is gewoon een open plek) voor het gebouw, dat is namelijk verplicht, grijp ik naar mijn portemonnee, niets dus, lege broekzak. Zeg ik tegen de stallingdame, ik heb mijn portemonnee vergeten, ik kan niet betalen. Begint ze keihard te lachen, jij

bent mijn vriend zegt ze, ga maar. Loopt ze dus haar twee cent mis. Later op de middag heb ik het alsnog betaalt en zij maar weer lachen.

Het aanwijzen van gerechten in de restaurants levert soms toch weleens behoorlijke hete gerechten op. Ik ken nu de karakters voor de diverse vlees of groentesoorten en soms ook de karakters voor de bereidingswijze. Had ik deze week in een eethuisje een paar gerechten aangewezen, die waren me toch gepeperd. Ik ging zo erg zweten, dat het van mijn voorhoofd afdruppelde op de tafel. Een serveerster die al een tijdje op een meter van mijn tafel stond te wachten, zei tegen me dat ik zat te zweten. Ja, dat voelde ik zelf ook al.

Grijnslachend kwam ze met een stel extra tissues aangelopen. Zheige cai hen la, zei ze lachend, dat betekent dit gerecht is erg heet. Ging nog even aan haar collega vertellen dat ik zo zat te zweten. Samen lachen om een LaoWai die zijn hoofd zat te deppen.

Bij de woorden restaurants moeten jullie niet denken aan de Chinese restaurants in Europa, nee, dit zijn echte volks eethuisjes waar ik kom, daar eten geen andere buitenlanders. Meestal kale houten tafels met daarover een gewoon kleed of soms niets en daarover een dun doorzichtig plastic kleed voor het knoeien. Soms in plaats van een plastic kleed een plastic plaat op de maat van de tafel. Vaak gebobbeld van de vele hete gerechten die erop waren geplaatst. Ik moet in dat geval oppassen waar ik mijn theekom neerzet, die kan weleens omkiepen.

Meestal zijn de stoelen met een houten zitting, soms kan ik mijn achterwerk weleens op zachte kussens neervlijen.

Ik ben altijd de enige buitenlander in die eethuisjes, daarom veel omkijken van de andere gasten. Je hoort dan de smak en slurp geluiden, dat het eten hun lekker smaakt. Soep slurp je met veel geluid van dat soeplepeltje en tijdens het eten smak je dus lekker.

Zodra je binnenkomt, de deur wordt altijd voor je opengedaan door een jonge dame, wordt er iets geroepen van “een klant”. Dan komt er een andere jongedame aangesneld die het menu en de bestelbon al bij zich heeft. In haar kielzog loopt weer een volgende jonge dame met een theepot en een theekom in haar hand. Zodra je zit, word dat kommetje volgeschonken en staat de ander al met balpen plus bestelbon in haar hand te wachten op je bestelling. Ik blader dan het menu door en wijs dan bekende karakters aan. Tegenwoordig bestel ik ook soep, die komt dan halverwege de maaltijd, om de gaatjes verder op te vullen. Je moet je hier niet opgejaagd voelen als de dame staat te wachten op je bestelling, dat doen ze nou eenmaal altijd naast je stoel.

Mijn tafel ziet er na het eten toch ook niet meer zo netjes uit, want ja, af en toe schiet er weleens iets tussen mijn eetstokjes vandaan, precies op een plek waar mijn bordje niet staat. Als je iets dat tafel valt opeet, is dat vragen om een run naar de wc, de tafels worden met een doek schoon geveegd, die ze de hele dag al gebruiken. Ook de Chinezen eten niets op dat op tafel is gevallen.

Je eetgerei bestaat uit een kommetje zonder oor voor de thee, een iets grotere kom voor de soep met een klein chinees soeplepeltje, vandaar dat slurpen. En verder een plat bordje, iets groter dan een theeschoteltje, daar zet je je rijstkommetje op en gebruik je verder om botjes of ander ongerief op te deponeren, ik zeg het nog netjes.

Ik kan jullie zeggen dat in die kleine eethuisjes voor mijn gevoel lekker wordt gekookt, slechts een enkele keer vond ik het niet smaken.

En deze persoonlijke bediening mag ik wel, vooral als ze me al kennen, dan staan ze soms met z'n tweeën of drieën te dringen aan mijn tafel en te lachen als ik er niet uit kom. Ze staan van alles te kwetteren, dat versta ik toch niet.

In sommige van deze eethuisjes dragen de meisjes zelfs een mooie gekleurde Shanghai-dress, met aan de zijkant een split tot erg hoog.

Ik vraag me af wat deze meisjes verdienen, gemiddeld betaal ik voor het eten iets van 2,50 tot 3,50 euro en de thee is altijd gratis.

Leveranciers worden in deze restaurantjes contant betaald, niks geen facturen of krediet. Gewoon een papiertje waarop de geleverde goederen staan vermeld, dan komt er een dikke tiet geld tevoorschijn en wordt er uitgeteld.

Afgelopen donderdag weer een ontzettende regendag gehad met veel wind, misschien een uitloper van de wervelstorm, die in Zuid China heeft huisgehouden.

Tijdens zo'n regendag is het heel kleurig in het verkeer, dat is van bovenaf goed te zien. Elke chinees, bijna elke fietsende chinees, heeft dan een regencape omgeslagen en over zijn stuur heen gedrapeerd. Die capes zijn zeer gevarieerd gekleurd, van geel, groen, blauw, rood, paars en zelfs roze en dat krioelt dan allemaal door elkaar. Als je zo naar dat verkeer staat te kijken zie je ook hoe asociaal en stom de chinezen dwars door het verkeer gaan. Als zo'n dwarse chinees bv. voorrang zou geven, dan zou het hele verkeer weer doorstromen, maar die dwarse chinees doet dat niet, dus blijft alles lekker lang vast staan en allemaal maar toeteren.

Voorrang geven en stoppen is iets wat een chinees liever niet doet, want dan is een ander eerst. Ze rijden liever in een grote boog, tegen het verkeer in, om een obstakel heen.

Eerlijk gezegd moet ik zelf bij sommige kruispunten beter op de kleur van de lichten letten, want dat is niet altijd groen en bij nog tien seconden rood ga ik ook nogal eens rijden. De looptijd van groen licht is soms erg oneerlijk verdeeld. Sommige straten krijgen vijftien seconden groen en dan volgt er weer negentig seconden rood. Dus dan wil je ook nog weleens voor het dwars verkeer uitspurten. Foei Henk hoor ik al.

Op een van mijn middag omzwervingen door de stad kwam ik aan bij de toegangspoort naar een tempel, zag er wel aardig uit, toegangkaartje gekocht en naar binnen. Binnen een uitstalling van allerlei voorwerpen tijdens een van de

oude keizer dynastieën o.a. een wagen die door een mooi systeem van raderen vanaf het wiel een pop liet trommelen.

In een van de bijgebouwen kwam ik midden in een toneel uitvoering terecht, waarbij een keizer in vol ornaat op zijn troon zat. Op mijn tenen in de achterste rij op een stoel plaats

genomen.

Het bleek echter dat de voorstelling nagenoeg was afgelopen, er verschenen nog een aantal danseressen die een kostuumdans uitvoerden met hun lange gewaden.

Toen werd het sein gegeven dat de voorstelling was afgelopen en kon ik opstaan en mijn bezichtiging voortzetten. Ik trof op een rondlopende wand tekeningen aan van kleding van

medewerkers uit de tijd van deze keizer (sorry, ik ben de naam vergeten).

Dit tempelcomplex bleek een achteruitgang die op een straat uitkwam, die rechtstreeks terugging naar het centrum, ik had er echter weinig aan, mijn fiets stond aan de voorzijde.

Zaterdag heb ik het Nanjing Massacre Memorial bezocht, daar kwam ik echt niet vrolijk vandaan. Binnen en buiten was weergegeven hoe de Jappen in 1937 in Nanjing hebben huisgehouden bij de verovering van de stad Nanjing.

In totaal zijn in enkele weken tijd 300.000 Chinese burgers en militairen vermoord. Buiten had men een arm uit de grond laten komen en er lag een hoofd op zijn kant. Men had twee beelden van overlevenden neergezet, die lieten de sabelhouw op de schouder zien en de verbrijzelde knie.

Op een muur werd nog eens extra het aantal slachtoffers afgebeeld.

Over de vindplaats van een van de massagraven heeft men het Memorial gebouwd. De skeletten zijn half uitgegraven, aan de lengte van sommige geraamtes kon je zien dat er ook baby's bij waren.

Foto's die het museum van de geraamtes had gemaakt lieten kogelgaten, steekwonden zien en gaten waar spijkers in het hoofd hadden gezeten.

Getuigen verslagen en foto's completeerden het geheel, indrukwekkend! Bij het verlaten had ik tranen in mijn ogen en een brok in mijn keel, zo'n indruk had dit op mij gemaakt, over hoe enorm de Jappen te keer zijn gegaan. Sorry voor dit trieste deel, maar het was niet anders.

Eenmaal buiten werd ik weer geconfronteerd met de dingen van alle dag, een enorme hitte, drieëndertig graden en geen schaduwplekje in de buurt, gelukkig wel een fles water bij mij om het zweet weer aan te vullen. En ik was eigenlijk van plan om nog verder de stad uit te fietsen. Maar ik besloot terug naar huis te gaan, waar de airco lustig stond te loeien om de kamer op drieëntwintig graden te houden. Later toch nog even gaan winkelen, maar na een uurtje was ik al weer thuis, niet te doen.

Zondag het zelfde verhaal, nog warmer vijfendertig graden. Ik had al het plan om een bustochtje te maken naar het verre zuiden van de stad, toch maar een ander doel gezocht. Bezoek aan de grote nieuwe hangbrug over de Yangtze rivier in het noorden van de stad leek me beter, dicht bij en aan het water, mogelijk koeler. De helft van de reis met de metro, heerlijk koel. Het laatste stukje met de bus, nou ja stukje. Op de kaart leek het een klein stukje, maar de Chinese kaarten hebben naar mijn idee toch een bijzondere maatvoering. Het duurde uiteindelijk ruim een half uur in een redelijk volle bus, ZONDER airco. De open dakluiken hapten lucht tijdens het rijden, maar bij een halte was het ontzettend warm. Het was echt een uithoek van de stad, verschrikkelijke slechte straat met veel putten en kuilen. Ver van het centrum, toch niemand die dat ziet, wel die ene gekke LaoWai uit Holland. Verder hier allemaal fabrieken, veel chemische industrie, met woonhuizen er tussen.

En wat zag ik daar, een gebouw van mijn oude werkgever DSM, die had daar een grote chemische fabriek. Toch maar even op de foto gezet (foto 134).

Mijn einddoel was de grote nieuwe hangbrug, deze brug heeft wel wat weg van de Erasmusbrug in Rotterdam. Hier buiten dichtbij het water van de Yangtze is het net zo heet als overal.

Bij de brug was ook een expositiehal van oude Chinese bruggen, binnen in deze expositiehal heerlijk koel en inderdaad, een overzicht van oude bruggen in China met maquettes en foto's. Hier op de foto's enkele voorbeelden uit het verleden.

Terug naar huis had ik gelukkig een bus met koeling.

's Avonds voor de verandering eens in een "net" chinees restaurant gegeten, nou dat was me een koude bedoening. Veel personeel, allemaal verveeld rondhangend, ik kreeg geen thee, geen water. Een net kleed over de tafel, textiel servet, maar geen enkel vriendelijk gezicht. Eten was goed, de soep die ik bestelde was in een klein kopje en niet de grote schaal die ik anders krijg. De rekening was

bijna twee keer zo hoog, nooit meer dus. Geef mij maar die gezellige Chinese eethuisjes.

Zo dit waren de wetenswaardigheden van de afgelopen week, iedere keer denk, er is niets bijzonders gebeurd. Maar het leven van alledag van de Chinezen heeft toch vaak aspecten die het vermelden waard zijn. Een goede week allemaal en beter weer dan het nu is, naar ik hoor, hier is het iets te warm. Ik hoorde vertellen dat Nanjing met nog twee andere steden in de zomer de “fornuizen” van China zijn, het kan dus nog warmer.

Groetjes allemaal en werk ze, Henk